

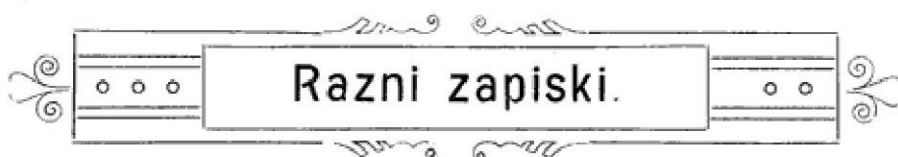
„Ich weiß nicht, wie man gar so gern
 Von seiner Heimat spricht? —
 Die meine liegt schon lange fern,
 Und doch 'bereu' ich's nicht.

Denn was ich einst zu Hause fand,
 Das find' ich überall:
 Dieselbe Luft, dasselbe Land,
 Denselben Sonnenstrahl . . .“ (3. izd. str. 74).

Dr. Fr. Kidrič.

Slovenski pisatelji med Čehi. 11. in 12. številka češkega lista za ženstvo „Eva“ sta posvečeni skoro izključno slovenskim pisateljem in pesnikom. In sicer so zastopani sledeči naši slovstveniki: Dr. I. Šorli: „Nazaj“. Anton Medved: „Saj je proč“. Ivan Cankar: „Kovač Damijan“ in „O domovina, ti si kakor zdravje“. Adolf Robida: „Balada“. Ksaver Meško: „Najžalostnejša noč“. Petruška: „Grob ob cesti“. Vojeslav Molè: „Melodija“. — Gladke in zvenče prevode je oskrbel mladi moravski pesnik in eseist Ahasver (Rudolf Linhart). Naša knjiga, v domovini ob otrovanih in razkosanih političnih naših razmerah pastorka, si pridobiva tal in ugleda v tujini!

Y.

Bulletin de l'Alliance Française, glasilo zveze za razširjevanje francoskega jezika in francoske kulture, poroča v svoji zadnji številki o ustanovitvi francoskega krožka v Ljubljani, omenja ilirsko dobo in pozdravlja prijateljsko zbližanje Slovencev in Francozov. Društvo Alliance Française ima svoj sedež v Parizu, kjer prireja vsako leto svoja slovita predavanja o francoskem jeziku in slovstvu, o umetnosti, itd., ter šteje v vseh delih sveta 450 podružnic, med katerih najmlajše spada ljubljanski „Cercle Franco-Illyrien“. V Pragi obstoji slično društvo že dolgo, na Dunaju pa se je ustanovilo pred petimi leti in združuje najfinejše kroge tamošnje inteligence. Slovani so v Francozih vedno imeli nesebične prijatelje, zato treba pomembni pojav v našem kulturnem življenju pozdraviti s posebnim veseljem.

J.

„Ślowacki wśród Słowiańców.“ T. St. Grabowski, „Zvonovim“ čitateljem znan po svoji študiji o Krakovskem gledišču, poroča v zadnji številki poljskega mesečnika „Świat Słowiański“ (str. 366—377) med drugim tudi obširno o Moletovem prevodu „V Švici“ Jul. Ślowackega. Nad vse pohvalno govori Grabowski, ta redki poznavatelj jugoslovanskih književnih razmer med Poljaki, o dovršenem prevodu in prevajalcu samem, ki se je zamislil v poljsko moderno književnost in umetnost kakor še dozdej noben Slovenec.

† **Grof Jan Harrach.** Dne 12. decembra 1909. je izgubil češki narod svojega velikega mecena, predvsem pa dunajski Čehi vplivnega zagovornika in očetovsko

ljubečega svetovalca. Smrt grofa Harracha občutijo tudi Jugoslovani, saj je pokojnik posvetil mnogo svojih moči v prosep in razcvit njih materialne in duševne kulture. — Na priporočilo Jana Lega je l. 1883. poslal „Matici Slovenski“ 83 vezanih dragocenih čeških knjig, da pospešuje vzajemnost med češkim in slovenskim narodom. Naš prvi književni zavod se mu je izkazal hvaležnega s tem, da ga je imenoval 5. dec. 1883. za svojega častnega člana. L. 1895. se je postavil na čelo družbi, ki je imela nalogo, pozdigniti Dalmacijo v gospodarskem oziru in pospeševati tujski promet. Ko je istega leta zadela Ljubljano potresna nesreča, je vodil grof Harrach pomožno akcijo. V znak hvaležnosti in spoštovanja ga je Ljubljana imenovala za svojega častnega meščana. Ljubljanski Kreditni banki je bil pokrovitelj in častni predsednik; trudil se je za uresničenje raznih železniških načrtov po slovenskem in jugoslovanskem ozemlju in podpiral znanstvene študije z denarnimi prispevki. Tako je n. pr. založil Topolovškovo knjigo o Baskih in Slovencih, in istemu mecenu, „dem rastlosen Förderer alles ehrlichen Strebens nach der Wahrheit in Kultur und Wissenschaft“, je posvetil delo enake znanstvene vrednosti naš Žunkovič, svojo tretjo češko in četrto nemško izdajo „Kdaj so se naselili Slovenci v srednji Evropi?“ — Dosegel je visoko starost 81 let, in življenje ga je obsipalo z mnogimi častnimi naslovi. Bil je vitez zlatega runa, imetnik velikega križa Leopoldovega reda, c. kr. tajni svetnik Nj. Veličanstva, komornik, vitez ruskega reda sv. Ane, vitez malteškega reda, dedni član gosposke zbornice, magnat ogrski itd. — Najlepši spomin pa je gotovo zapustil svojim dunajskim rojakom, med katere je rad zahajal pri vsaki priliki in se pokazal kot narodnjaka v besedi in dejanju, v priprosti delavski družbi, pa tudi med odlično inteligenco.

„Slavjanski Glas“, ki ga izdaje „Slavjanskoto Blagotvoritelno Družestvo“ v Bolgariji, objavlja v svojem petem zvezku (L. VII., 1909, str. 216—219) sledeče prevode iz Aškerca: „Prva mučenica“, iz „Rapsodij bolgarskega goslarja“ in „Moja Muza“. Prevajatelj Stilijan Čilingirov govori o novejših Aškerčevih pesniških zbirkah „Jadranski biseri“ in „Akropolis in piramide“.

V *Savremenuku* (God. IV., 1909) so sodelovali izmed Slovencev dr. Fran Ilešič, ki je med drugim priobčil „Vraz i gradački bogoslovi“ (348), dr. J. Lokar pa je poročal o Funtkovem prevodu Fausta (str. 173), dr. Franjo Bučar je opisal Trubarjevo proslavo (str. 277).

„Pjevački Vjesnik“, ki izhaja v Zagrebu in je obenem glasilo „Zveze slovenskih pevskih društev“, poroča v zadnji številki (9—10) obširno o koncertu zagrebškega „Kola“ v Ljubljani, ki je nastopilo prvič izven Zagreba. Poročilo je ponatisnilo članke iz „Slovenskega Naroda“, „Slovenca“, in „Laibacher Zeitung“ in opisuje podrobno vso slavnost ter zaključuje, da je „Kolo“ s tem izletom „učvrstilo hrvatsko-slovensko kulturno zajedništvo“. „Pjevački Vjesnik“ je objavil v istem letniku črtice o dr. Benjaminu Ipavcu in o 25letnici slov. pevskega društva „Slavec“.

